

# Η Αυστραλία αναγεννάται εκκλησιαστικώς διά της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)



- του Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σινώπης Σιλουανού

Ἕμνους στόν Τριαδικό Θεό ἀναπέμπουμε γιά τό γεγονός ὅτι ἐδραιώνεται ἡ ἐκκλησιολογική ὕπαρξι καί ὠρίμανσι τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας μέ τήν ἀπόφασι τῆς Ἁγίας καί Ἱεράς Συνόδου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὅπως στό ἐξῆς διοικηῖται αὕτη ἀπό Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδο. Μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, καί γιά νά ἀνταποκριθῆ στίς ἀνάγκες τῆς ἀχανοῦς χώρας μας μέ τήν τεράστια ἐνδοχώρα, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας ἀποκτᾶ, μέ τήν εὐλογημένη ἀπόφασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, τήν δική της Ἐπισκοπική Σύνοδο, ἡ ὁποία θά προεδρεύεται ἀπό τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπο μέ τή συμμετοχή τῶν Χωρεπισκόπων.

Τό πολύτιμο αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ, ὅπως κατ' ἀρχήν ἐπικυρώνεται στούς κανονισμούς τοῦ νέου Συντάγματος τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποτελεῖ αἰτία ἐορτασμοῦ ἐκ μέρους ὅλου τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῶν Ἀντιπόδων. Τό πρωτοποριακό ἔργο, πού ὠδήγησε στόν ἱερό αὐτό στόχο, ὑπῆρξε τό ὄραμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρός καί Ποιμενάρχου μας, Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Μακαρίου, μέ τοῦ

ὁποίου τῆ σοφία, τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἐπιστάσια, τὴν πατρικὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀκλόνητη δέσμευσι ὑλοποιήθηκε ἡ σύνταξι τοῦ νέου Συντάγματος πού ἀνυψώνει τὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Αὐστραλίας σ' ἓνα ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο, πού ὄχι μόνον ἀνταποκρίνεται μέ τόν καλύτερο τρόπο στίς ἀνάγκες τῶν πιστῶν, ἀλλ' ἐπίσης συμπληρώνει ὅποιες ἐλλείψεις τῆς μαρτυρίας καὶ διακονίας της. Τόσο γιά τό παρόν, ὅσο καὶ γιά τό μέλλον, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, μέ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἐξασφαλίζεται καὶ ἐξοπλίζεται γιά τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ λογικοῦ ποιμνίου. Ὅφειλομεν ἅπαντες αἰώνια εὐγνωμοσύνη στήν Μητέρα Ἐκκλησία καὶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, Αὐθέντη καὶ Δεσπότη καὶ Κορυφή τῶν Ὁρθοδόξων, γιά τὴν ἔγκρισι κατ' ἀρχὴν τοῦ νέου Συντάγματος, καὶ ἐκφράζουμε τίς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μας γιά τίς συνεχεῖς προσευχές καὶ καθοδήγησί τους.

### **Ἁγία Γραφή καὶ Ἱερά Παράδοσι στήν Ἐκκλησία - Ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων**

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὡς βάσι τὴ διπλὴ ἀύθεντία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἰδιαιτέρως ὅταν ἡ δεύτερη θεμελιώνεται στούς βίους καὶ τὴ διδασκαλία τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ παρελθόντος. Ἡ Γραφή καὶ ἡ Παράδοσι δέν ἀντιπαραβάλλονται ὡς ἰσοβαρεῖς μετρήσεις ἀλλά ἡ Γραφή ἀποτελεῖ συστατικὸ στοιχεῖο τῆς Παραδόσεως. Ἐξ ἄλλου, ὅσο κι ἂν ἡ Γραφή εἶναι θεμελιώδης γιά τὴν ὕπαρξι τῆς Παραδόσεως, ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἐξαντλητικὴ τῆς Παραδόσεως. Ἡ Παράδοσι ἀποτελεῖ τὴν κορύφωσι τῶν γραπτῶν καὶ ἀγράφων πηγῶν καὶ μαρτυριῶν. Εἶναι ἡ κληρονομία πού παραδίδεται ἀπ' τό ἓνα πρόσωπο στό ἄλλο μέσω τῶν θεουμένων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοια, Παράδοσι εἶναι τό σύνολο τῶν γνώσεων πού κατέχει ἡ καθ' ὅλου Ἐκκλησία καὶ περιλαμβάνει τίς ἀποστολικές παραδόσεις καὶ τὰ δόγματα τῶν Πατέρων. Ὅταν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλαμβάνονταν κάποια ἀπόκλισι ἀπὸ τὴν Παράδοσι, διεκήρυτταν ἐμφατικά: «Οὐ γάρ τοῦτο ἐνόησεν ἡ ἁγία ἐκείνη καὶ θεοφιλὴς σύνοδος». Ἀφίετο στήν σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων «νά διακηρύξη κανονικῶς καὶ νομίμως» τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως διὰ τῆς ἐκδόσεως «συνοδικοῦ γράμματος» (τῶ συνοδικῶ γράμματι κανονικῶς καὶ ἐνθέσμως δεδογματισμένοις).

### **Ἡ διακονία τοῦ Ἐπισκόπου**

Ὅπως καὶ ἡ Αὐστραλία, κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βασικά στοιχεῖα πού συνδέονται μεταξύ τους σέ πλήρη ἐνότητα καὶ τάξι: τόν κλῆρο καὶ τόν λαό. Ὅταν ἐπιλεγῆ ἓνας κληρικός, οἱ λαϊκοὶ ἀναμένεται νά τόν στηρίξουν καὶ νά τόν ἐνισχύσουν στήν διακονία του. Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Βασίλειος: «Αἱ περὶ τὰς Ἐκκλησίας οἰκονομαὶ γίνονται μὲν παρὰ τῶν πεπιστευμένων τὴν προστασίαν αὐτῶν, βεβαιοῦνται δὲ παρὰ τῶν λαῶν». Ὁ θεμελιώδης ρόλος τῶν λαϊκῶν

λαμβάνει, επίσης, λειτουργικές διαστάσεις, καθώς η Εύχαριστία δέν είναι δυνατό νά τελεσθῆ χωρίς τήν παρουσία λαϊκῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός προστατεύει τήν διακονία τοῦ κληρικοῦ καί τόν βοηθᾷ στήν ἐκπλήρωσι τοῦ ὑψηλοῦ λειτουργήματός του. Ἡ ἱερωσύνη ἀποτελεῖ ἐπέκτασι τῆς διακονίας καί τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Κυρίου. Ἀπό τίς Γραφές μαθαίνουμε ὅτι ὁ Χριστός ἐμπιστεύθηκε (πιστευθῆναι) τό εὐαγγέλιό του στή σκευή ἐκλογῆς (σκεῦος ἐκλογῆς) τῆς θείας του χάριτος, τούς ἀποστόλους καί τούς διαδόχους αὐτῶν ἐπισκόπους. Χωρίς τήν δρᾶσι τοῦ Χριστοῦ δέν θά ὑπῆρχε διακονία. Πράγματι, κεφαλή τῆς χριστιανικῆς εὐχαριστιακῆς κοινότητος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τῆ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅπως ἀκριβῶς στήν ἀναλογία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τά μέλη καί τά ὄργανα τοῦ σώματος ὑποτάσσονται στήν κεφαλή, ἔτσι καί οἱ κληρικοί τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν μέρος μόνον τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὑποτασσόμενοι στήν κεφαλή τῆς τόν Χριστό. Ἄν καί γιά τόν κλῆρο ὑπάρχουν διάφοροι βαθμοί ποιμαντικῆς καί διοικητικῆς εὐθύνης, αὐτό δέν ἰσχύει γιά τούς λαϊκούς. Ὅλοι οἱ πιστοί, ὡστόσο, ἐξαρτῶνται ἀπό τόν Ἐπίσκοπο ὡς κάτοχο τοῦ ἀνώτατου ἀξιώματος εὐθύνης καί ὀφείλουν ὑπακοή σ' αὐτόν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι αὐτός πού ἐκφράζει τήν καθολικότητα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι αὐτός πού προσφέρει στόν Θεό τήν Εὐχαριστία, στήν ὁποία ἐκφράζεται ἡ ἐνότητα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ. Ἡ ἐπικοινωνία μέ μιά τοπική Ἐκκλησία γίνεται διά τοῦ Ἐπισκόπου καί μόνον, ἀφοῦ ὁ Ἐπίσκοπος ἐκπροσωπεῖ τήν κοινωνία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

### ***Ἡ διακονία τοῦ Χωρεπισκόπου***

Ὁ θεσμός τῶν Χωρεπισκόπων ἐμφανίζεται γιά πρώτη φορά στό δεύτερο ἡμισυ τοῦ πρώτου αἰῶνος, ἀρχικῶς στήν Ἰταλία. Μετά τό ἔτος 249 ἡ χειροτονία ἐπισκόπων γιά ἀπομεμακρυσμένες περιοχές γίνεται ὀλοένα καί πιά συχνή. Μιά ἐμφανῆς ἔνδειξι τούτου εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἐπισκόπων σέ μιά ὁποιαδήποτε συγκεκριμένη ἐπαρχία ὑπερβαίνει τόν ἀριθμό τῶν πόλεων τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς. Προηγουμένως, ὅσοι ζοῦσαν σέ ἀπομεμακρυσμένες περιοχές, ταξίδευαν στίς πόλεις γιά νά συμμετάσχουν στήν Εὐχαριστία πού τελοῦσε ὁ τοπικός ἐπίσκοπος. Δέν ἦταν, λοιπόν, πάντοτε εὐκόλο γιά τούς χριστιανούς τῆς ὑπαίθρου νά συνδεθοῦν μέ τόν ἐπίσκοπο τῆς πόλης καί τό ἐκκλησιασμά του. Γιά τούς χριστιανούς αὐτούς, πού ἦσαν ἀποκομμένοι ἀπό τήν εὐχαριστιακή κοινωνία στήν πόλι, ἡ Ἐκκλησία χειροτόνησε χωρεπισκόπους καί δημιούργησε τοπικές ἐκκλησίες στίς περιοχές τους γιά νά τελῆται καί νά συμμετέχουν στό μέγα μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας. Τά δικαιώματα τῶν χωρεπισκόπων, ἀκόμη καί ἐντός τῆς παροικίας αὐτῶν, ἐξαρτῶντο σέ μεγάλο βαθμό ἀπό τόν ἐπίσκοπο τῆς πόλεως.

## **Συμπέρασμα**

Διά τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου ἡ Αὐστραλία ἀναγεννᾶται ἐκκλησιαστικῶς εἰς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν τῆς καί πνευματικῆν οἰκοδόμησί τους. Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας ἐξοπλίζεται καλύτερα γιά νά διακηρύττη πάση παρρησίᾳ τήν ὀρθή διδασκαλία πού εἶναι ριζωμένη στή συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας καί γιά νά διατηρήση ζωντανή «τήν τοῦ ἀγαθοῦ κοινωνίαν» στούς πιστούς. Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή μας Σύνοδος εἶναι ἕτοιμη καί γέμουσα ἐνθέρμου ζήλου νά ἐπιμεληθῇ καί νά φροντίσῃ μέ ἀγάπη τό λογικό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, νά μεταδώσῃ τήν θεία χάρι στήν κοινωνία τῶν πιστῶν καί νά τήν καταστήσῃ βίωμα στή ζωή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.